

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.09.2018, sp. zn. 4 Tdo 866/2018, ECLI:CZ:NS:2018:4.TDO.866.2018.1

Číslo: 17/2019

Právní věta: Skutek, jehož se obviněný dopustil tím, že provozoval motorové vozidlo bez platného osvědčení o technické kontrole vozidla, a pro který byl postižen pro přešůpek ve správním řízení, není totožný s jiným skutkem tohoto obviněného spočívajícím v tom, že v rámci šetření dopravní nehody předložil Policii České republiky podstatně pozměněný technický průkaz, který vydával za pravý. Proto jeho trestní stíhání pro přečin padělaní a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku není porušením zásady ne bis in idem.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.09.2018

Spisová značka: 4 Tdo 866/2018

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Ne bis in idem, Padělaní a pozměnění (pozměňování) veřejné listiny

Předpisy: § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř.
§ 348 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbirkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného Z. Š. proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2018, sp. zn. 8 To 48/2018, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 9 T 96/2017.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2017, sp. zn. 9 T 96/2017, byl obviněný Z. Š. uznán vinným ze spáchání přečinu padělaní a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se podle skutkové věty výroku o vině daného rozsudku dopustil tím, že: v době od 28. 10. 2015, poté, kdy mu jako kupujícím na základě uzavřené kupní smlouvy, jejímž předmětem byl prodej nákladního vozidla tov. zn. AVIA 31K-S, bylo předáno toto vozidlo společně s úředně vystaveným duplikátem, Osvědčení o registraci vozidla - část II. (technický průkaz), týkající se zmíněného vozidla AVIA 31K-S, nejdéle do 30. 3. 2017, na přesně nezjištěném místě a přesně nezjištěným způsobem, opatřil toto osvědčení otiskem padělaného razítka technické kontroly STK K. P., s. r. o., S. v B., jakož i padělanými údaji spočívajícími ve vyznačení absolvování a platnosti

technické kontroly, v části „osvědčení o technické způsobilosti vozidla“, kdy zmíněného dne 30. 3. 2017 v B., poblíž Městské policie v B. na ulici K., takto padělaný doklad předložil a vydával za pravý v rámci šetření dopravní nehody ze dne 3. 2. 2017 v obci T., okr. B.-v.

2. Za uvedený přečin a sbíhající přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, kterým byl obviněný uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2017, č. j. 2 T 171/2016-265, uložil Městský soud v Brně obviněnému podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku výkon trestu obviněnému podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 48 měsíců. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2017, č. j. 2 T 171/2016-265, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

3. Proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2017, sp. zn. 9 T 96/2017, podal obviněný odvolání do výroku o vině a uložených trestech. O podaném odvolání rozhodl Krajský soud v Brně usnesením ze dne 13. 3. 2018, sp. zn. 8 To 48/2018, tak, že ho podle § 256 tr. ř. zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2018, sp. zn. 8 To 48/2018, podal obviněný dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř., neboť ve věci došlo k nesprávnému hmotněprávnímu posouzení skutku nebo jinému hmotněprávnímu posouzení a byl mu uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští.

5. Obviněný zdůrazňuje, že již v rámci odvolání namítal, že soudy neměly k dispozici originál údajně zfalšované veřejné listiny, ale pouze kopii technického průkazu, o které v řízení tvrdil, že byla pořízena z kopie duplikátu. Namítá, že domácí kopie není veřejnou listinou. Podle jeho názoru musí popis skutku obsahovat údaje, ze kterých lze dovodit, že se skutečně jednalo o veřejnou listinu. V popisu skutku hovoří soud o tom, že se jedná o úředně vystavený duplikát, aniž by ovšem uvedl, kým byl vystaven, když ani v odůvodnění neuvádí, kdo duplikát vystavil. V tom spočívá nesprávné hmotněprávní posouzení, že se jedná o veřejnou listinu. Dále namítá, že svědek S. si nevzpomněl, proč byl vystaven duplikát technického průkazu, a svědek Z. připustil, že znaky pravosti technického průkazu nekontroloval a jejich absence si nevšiml. Protože nikdo z orgánů činných v trestním řízení padělanou a pozměněnou listinu neviděl, nabízí se možnost, že listina pozměněna nebyla. Namítané skutečnosti zakládají extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy a mohou zakládat zvolený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Dále uvádí, že nebylo prokázáno, že by falešné razítko na předmětný duplikát listiny opatřil on. V tomto směru neexistuje žádný přímý důkaz. I tato skutečnost zakládá existenci extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a zjištěným skutkovým stavem.

6. Ohledně naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. zdůrazňuje, že spáchaný přečin padělaní a pozměnění veřejné listiny nemá žádnou přímou souvislost s řízením motorových vozidel, a proto mu neměl být uložen uvedený trest zákazu činnosti. Vyjadřuje přesvědčení, že mu byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští. Uložením trestu zákazu činnosti došlo k nahrazení činnosti správního orgánu v dopravě. Poukazuje na skutečnost, že za provozování vozidla bez platného osvědčení o technické kontrole mu Městský úřad v Ž. uložil rozhodnutím ze dne 14. 2. 2018 pokutu ve výši 20 000 Kč. Řízení o přestupku proti plynulosti a bezpečnosti silničního provozu bylo zastaveno, neboť mu nebylo prokázáno zavinění předmětné nehody. Pokud tedy soud uvádí, že uložení trestu zákazu činnosti vyžaduje způsobení dopravní nehody, tak podle správního rozhodnutí

mu nebylo zavinění této dopravní nehody prokázáno. Vyslovuje názor, že za provozování vozidla bez platného osvědčení o technické kontrole byl dvakrát postižen, takže je to v rozporu se zásadou ne bis in idem.

7. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření mimo jiné zdůraznil, že ve věci se nejednalo o porušení zákazu dvojího postihu, když správní úřad obviněného postihнул za provozování vozidla bez technické kontroly dne 3. 2. 2017, kdy došlo k dopravní nehodě, a orgány činné v trestním řízení za předložení pozměněné veřejné listiny dne 30. 3. 2017 v rámci prošetřování dopravní nehody.

III.

Přípustnost dovolání

8. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání obviněného je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou prostřednictvím obhájkyň, tedy podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. a v souladu s § 265d odst. 2 tr. ř., přičemž lhůta k podání dovolání byla ve smyslu § 265e tr. ř. zachována.

9. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda námitky vznesené obviněným naplňují jím uplatněné zákonem stanovené dovolací důvody, jejichž existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř. Nejvyšší soud pak učinil obecný výklad k uplatněným důvodům dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř.

IV.

Důvodnost dovolání

10. Podstata dovolací argumentace obviněného ve vztahu k naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. spočívá v námitce, že mezi skutkovými zjištěními soudů nižších stupňů a provedenými důkazy je dán extrémní rozpor. Obviněný sice namítá existenci extrémního rozporu mezi zjištěným skutkovým stavem a provedenými důkazy, ovšem fakticky jen zpochybňuje hodnocení důkazů soudy nižších stupňů, které neuvěřily jeho obhajobě a mají ji za vyvrácenou provedenými důkazy. Jinak vyjádřeno, obviněný nekonkretizuje žádný případ svévolného hodnocení provedených důkazů bez jakkoliv logického základu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. [III. ÚS 177/04](#), obdobně rozhodnutí ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 570/03](#)). Primárně uplatněnou argumentací brojí jen proti způsobu hodnocení důkazů soudy nižších stupňů. Obviněný v podstatě nabízí své vlastní hodnocení provedených důkazů, takže vyjadřuje nesouhlas se způsobem hodnocení důkazů soudem prvního a druhého stupně, podrobně rozebírá svoji verzi události, vše s vyústěním do závěru, že se nedopustil inkriminovaného jednání, a že tedy nenaplnil skutkovou podstatu přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku. Takto formulované dovolací námitky nejsou způsobilé založit přezkumnou povinnost Nejvyššího soudu.

11. Přesto z pohledu jednotlivých dovolacích námitek lze uvést následující. Obviněný především namítá, že nepředložil policejnímu orgánu duplikát technického průkazu, nýbrž že mu předložil kopii duplikátu (neověřenou kopii duplikátu). Byť by se navenek mohlo jevit, že tato námitka je podřaditelná pod zvolený dovolací důvod, neboť v případě, že by obviněný skutečně předložil Policii České republiky (dále jen „Policie ČR“) při šetření dopravní nehody neověřenou kopii technického průkazu, nemohlo by se jednat o veřejnou listinu (blíže viz NS 23/2003-T 535), tak je třeba uzavřít, že ze strany obviněného se jedná o skutkovou námitku, když obviněný vychází z jiného skutkového stavu, než jaký byl zjištěn soudem prvního stupně a se kterým se ztotožnil soud druhého stupně. V tomto směru je nezbytné uvést, že samotný obviněný ve své výpovědi v rámci přípravného řízení a před soudem prvního stupně vypověděl, že předložil duplikát technického průkazu, když originál byl

ztracený, tedy neuvedl, že by snad předložil neověřenou kopii tohoto duplikátu technického průkazu. Rovněž v rámci podaného odvolání nenamítal, že by snad nepředložil duplikát technického průkazu k předmětnému vozidlu, nýbrž jeho neověřenou kopii. Toto uvedl až u veřejného zasedání o podaném odvolání. Obviněný tedy v řízení před soudem prvního stupně netvrdil, že by předložil Policii ČR při šetření předmětné dopravní nehody neověřenou kopii duplikátu technického průkazu, jak namítá v rámci podaného dovolání. Skutečnost, že by byla obviněným předložena neověřená kopie duplikátu technického průkazu, nevyplývá ani z úředního záznamu Policie ČR o šetření dopravní nehody, což by nepochybně bylo v tomto úředním záznamu zaznamenáno, neboť by se jednalo o podstatnou skutečnost. Navíc ani z výpovědi svědka prap. D. Z. se nepodává, že by mu obviněný předložil při šetření dopravní nehody neověřenou kopii technického průkazu, tento neměl žádné pochybnosti o tom, že se jedná o originál technického průkazu, za který se nepochybně považuje duplikát technického průkazu vydaný příslušným orgánem. V tomto směru je třeba zdůraznit, že z provedeného dokazování je nepochybné, že svědek prap. D. Z. věnoval celé věci náležitou pozornost, když ještě před předložením technického průkazu již dne 4. 2. 2017 zjistil, že vozidlo má nalepenou známku s neplatnou technickou prohlídkou a že nemá ke dni nehody uzavřeno pojištění (viz č. l. 13, výpověď tohoto svědka), když následně tyto zjištěné nesrovnalosti týkající se vozidla obviněného jej vedly k tomu, že si předložený technický průkaz ofotil ihned po jeho předložení na místě včetně tzv. zelené karty, která byla rovněž padělána. Za takové situace lze mít za to, že by si svědek nepochybně všiml, že se jedná o neověřenou kopii, když se jednalo o policistu, který pracuje na úseku dopravních nehod a má v tomto směru určité znalosti ohledně pravosti předložených dokladů. Navíc je třeba zdůraznit, že samotný obviněný v rámci veřejného zasedání o podaném odvolání vypověděl, že se jednalo o kopii pořízenou na domácí tiskárně. Zde je třeba poznamenat, že papír, který se používá na velký technický průkaz včetně duplikátu, je evidentně zcela jiné gramáže a kvality než papír používaný v tiskárně, takže při případném předložení kopie duplikátu technického průkazu pořízené na domácí tiskárně by tato skutečnost byla zřejmá již na první pohled, když také nelze pominout existenci ochranných prvků na originálu, ale i duplikátu technického průkazu.

12. Zároveň je třeba uvést, že z provedeného dokazování není pochyb o tom, že duplikát technického průkazu k předmětnému vozidlu byl vydán již v roce 2013, takže svědek S. musel vozidlo prodat obviněnému již s duplikátem technického průkazu. Tomuto závěru nakonec odpovídá výpověď svědka S., který připustil, že v době prodeje měl duplikát technického průkazu, když výslovně potvrdil, že fotokopie duplikátu technického průkazu založená ve spisu na č. l. 21–22 je listinou, kterou předal obviněnému při prodeji vozidla. Pokud obviněný namítá, že v řízení nebyl předložen originál tohoto technického průkazu, ale ani jeho duplikát, tak je třeba především zdůraznit, že originál technického průkazu nemohl být v době šetření dopravní nehody objektivně k dispozici, neboť jak vyplývá z provedených důkazů, již 17. 6. 2013 byl vystaven duplikát technického průkazu. Obecně platí, že ověřená kopie úřední listiny požívá ochrany veřejné listiny (viz č. 18/2015 Sb. rozh. tr.), takže i duplikát technického průkazu vyhotovený příslušným orgánem požívá ochrany veřejné listiny. O tom, že obviněným byl předložen Policii ČR při šetření dopravní nehody duplikát technického průkazu, svědčí především výpověď samotného obviněného z přípravného řízení a u hlavního líčení, ale zejména výpověď svědka prap. D. Z., když z výpovědi tohoto svědka, jak již bylo naznačeno, vyplývá, že právě z důvodu zjištěných nesrovnalostí si technický průkaz včetně tzv. zelené karty okopíroval a tyto listiny jsou součástí spisu, když následně údaje vyplývající z technického průkazu ověřoval u příslušné stanice technické kontroly, přičemž technický průkaz obviněnému vrátil (viz výpověď svědka Z., úřední záznam na č. l. 75). Za této situace nelze hovořit o existenci extrémního rozporu mezi zjištěným skutkovým stavem a provedenými důkazy, když soudy nižších stupňů sice neměly k dispozici originál předloženého duplikátu technického průkazu, ovšem na základě provedeného dokazování není důvod pochybovat o tom, že listina založená ve spise na č. l. 18–20 odpovídá technickému průkazu, který předložil obviněný svědkovi prap. Z. a že se jednalo o úřední duplikát technického průkazu. V souvislosti s argumentací obviněného nelze také pominout, že obviněný sám duplikát technického průkazu v rámci trestního stíhání nepředložil, a ačkoliv tvrdil, že vozidlo již

bylo zlikvidováno, tak následným šetřením nebylo toto prokázáno, když nesplnil svoji zákonnou povinnost oznámit tuto skutečnost příslušnému dopravnímu inspektorátu (viz § 13 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích v platném znění), takže nebylo bez důvodné pochybnosti prokázáno, že vozidlo již skutečně neexistuje a duplikát technického průkazu není k dispozici. Současně nelze pominout ani skutečnost, že i zelená karta o pojištění, kterou předložil obviněný v rámci šetření dopravní nehody, byla zfalšována, což dokresluje určitý způsob jednání obviněného ve vztahu k předmětnému vozidlu.

13. Pokud obviněný následně namítá, že nesprávné právní posouzení skutku dovozuje z toho, že ve skutku není uvedeno, kým konkrétně byl vystaven duplikát technického průkazu, rovněž tuto námitku nelze považovat za důvodnou. Především je třeba zdůraznit, že je nezbytné rozlišovat skutek a popis skutku. V trestním řízení je rozhodováno o skutku, čímž se rozumí to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Od skutku je třeba odlišovat popis skutku, čímž se rozumí slovní forma, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení je významný samotný skutek, a nikoli jeho popis, protože trestní stíhání se vede ohledně skutku, a nikoli ohledně popisu skutku (blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2010, sp. zn. [8 Tdo 179/2010](#), rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. [4 Tdo 1626/2016](#)). Podle § 120 odst. 3 tr. ř. výrok, jímž se obžalovaný uznává vinným nebo se obžaloby zprošťuje, musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i uvedením všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu. Ve výroku rozsudku, v tzv. skutkové větě, musí soud uvést všechny zjištěné skutkové okolnosti, které jsou v posuzovaném případě konkrétním obsahem zákonných znaků skutkové podstaty příslušného zákonného ustanovení, podle kterého byl čin obviněného právně posouzen. Této povinnosti soud prvního stupně dostal, když ze skutkových zjištění vyplývá, že obviněný předložil dne 30. 3. 2017 při šetření dopravní nehody v B. úředně vystavený duplikát Osvědčení o registraci vozidla-II. (technický průkaz), ve kterém byl padělaný otisk razítka stanice technické kontroly STK K. P., s. r. o., jakož i padělané údaje spočívající ve vyznačení absolvování a platnosti technické kontroly, v části „osvědčení o technické způsobilosti vozidla“, kdy padělaný doklad předložil a vydával za pravý. Tedy skutek, kterým byl obviněný uznán vinným, obsahuje všechny rozhodné skutečnosti, které ve svém souhrnu naplňují znaky zvolené skutkové podstaty. Skutečnost, že v popisu skutku není výslovně uvedeno, kdo vystavil duplikát, ještě neznamená nesprávné hmotněprávní posouzení skutku, když navíc skutečnost, že byl vyhotoven duplikát technického průkazu včetně data jeho vyhotovení, vyplývá ze zprávy Magistrátu města B., odboru dopravněsprávních činností, založené na č. l. 28-30 spisu, ke které se měly možnost strany v rámci hlavního líčení vyjádřit.

14. Ohledně námitky obviněného, že nebylo prokázáno, že by údajný falešný otisk razítka na duplikát technického průkazu opatřil on, lze uvést, že tato námitka opětovně směřuje do způsobu hodnocení důkazů soudy nižších stupňů, které dospěly k závěru, že to byl obviněný, který pozměnil obsah veřejné listiny, aby jí bylo užito jako pravé, a takto pozměnou listinu užil jako pravou. Pro stručnost považuje Nejvyšší soud za vhodné odkázat na přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí soudu prvního a druhého stupně (viz str. 9-10 rozsudku soudu prvního stupně, str. 3-5 usnesení soudu druhého stupně). Nad rámec těchto úvah lze ještě podotknout, že pro naplnění zvolené skutkové podstaty postačí samotné použití pozměněné veřejné listiny jako pravé ke stejnému účelu, k jakému slouží konkrétní pravá veřejná listina. Může jít o předložení takové listiny orgánům Policie ČR, jiným státním orgánům nebo pro potřeby nemocenského pojištění apod. Pachatel přitom musí vědět, že jde o listinu padělanou nebo dostatečně změněnou. Po subjektivní stránce se vyžaduje úmysl (srovnej ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3255-3258). Lze tedy uzavřít, že i pokud by skutečně nebylo prokázáno, že by to byl právě obviněný, který by pozměnil obsah předmětného technického průkazu, tak tím, že tento pozměněný technický

průkaz obviněný předložil Policii ČR při šetření dopravní nehody jako pravý, by se dopustil daného přečinu, neboť by použil pozměněnou listinu jako pravou. O tom, že si byl obviněný vědom, že se jedná o pozměněnou veřejnou listinu, svědčí nakonec i rozpory v jeho výpovědi z pohledu ostatních provedených důkazů, na které poukazuje soud prvního stupně v písemném odůvodnění svého rozsudku.

15. Argumentaci obviněného ohledně naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je možno považovat za uplatněnou právně relevantním způsobem, ovšem zjevně neopodstatněnou. Obviněný totiž namítá, že pro uložení trestu zákazu činnosti nebyly splněny zákonné podmínky. Podmínky uložení trestu zákazu činnosti upravuje § 73 odst. 1 tr. zákoníku. Podle tohoto ustanovení může soud uložit pachateli trest zákazu činnosti na jeden rok až deset let, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností. Souvislost s trestnou činností, která může být zakázána, musí být užší, přímá a bezprostřední (srov. přiměřeně č. 9/1964, č. 42/1967, č. 13/1969 a č. 5/1980 Sb. rozh. tr.), i když činnost, kterou lze zakázat, nemusí být znakem objektivní skutkové podstaty (ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1-139. Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, s. 818). Na rozdíl od obviněného má Nejvyšší soud za to, že v dané věci existuje souvislost s trestnou činností, které se obviněný dopustil a uloženým zákazem činnosti. Zde je třeba odkázat na skutková zjištění, ze kterých je zřejmé, že obviněný předložil pozměněnou veřejnou listinu, konkrétně technický průkaz v rámci šetření dopravní nehody, které byl účastníkem, takže trestná činnost obviněného nepochybně souvisí s jeho činností v dopravě, když, jak již bylo naznačeno, v praxi se nevyžaduje, aby pachatel trestný čin spáchal přímo v rámci výkonu činnosti, která se zakazuje (blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2017, sp. zn. [7 Tdo 1393/2016](#)). Podle Nejvyššího soudu je tato souvislost nepochybně dána, když důvodem předložení technického průkazu byla skutečnost, že obviněný jako řidič motorového vozidla byl v té době podezřelý ze spáchání přestupku v oblasti dopravy spočívajícího ve způsobení dopravní nehody. Navíc provozovatel silničního vozidla nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, u kterého není splněna povinnost pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a nemá platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly [blíže viz § 38 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, v platném znění], když nesplnění této povinnosti zakládá podezření ze spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, v platném znění. Je tedy zřejmé, že mezi předložením pozměněného technického průkazu obviněným a uloženým trestem zákazu činnosti je souvislost, když obviněný tento předložil právě z důvodu předchozího řízení motorového vozidla při dopravní nehodě. Lze tedy uzavřít, že obviněnému byl uložen trest zákazu činnosti, který zákon připouští a ve výměře stanovené v trestním zákoně. Také tato námitka je proto zjevně neopodstatněná.

16. Pokud obviněný dále poukazuje na skutečnost, že v rámci správního řízení správní úřad nedospěl k závěru, že by předmětnou dopravní nehodu zavinil, tak tato skutečnost je pro uložení trestu zákazu činnosti nerozhodná. Rozhodující je, že obviněný předložil pozměněný technický průkaz v souvislosti se šetřením předmětné dopravní nehody, když cílem šetření bylo zjistit, jak k dopravní nehodě došlo a kdo je z jejího spáchání podezřelý, když toto podezření ovšem nezakládá jistotu, že tato osoba skutečně dopravní nehodu zaviněně spáchala, o tom je rozhodováno v rámci správního řízení, popř. trestního. Nelze také mít za to, že by důvodem uložení předmětného trestu zákazu činnosti byla skutečnost, že obviněný tuto dopravní nehodu zavinil. Z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně je zřejmé, že důvodem uložení trestu zákazu činnosti byla skutečnost, že obviněný jako účastník silničního provozu provozoval vozidlo, které nesplňovalo potřebné zákonné oprávnění, když předložením pozměněného technického průkazu uváděl jiné v omyl, co se skutečného stavu věci týká, a vytvářel zdání, že splňuje všechny zákonné podmínky pro to, aby mohl být účastníkem silničního provozu. Nad rámec těchto úvah je možno ještě konstatovat, že obviněný svým jednáním, které je mu kladeno za vinu, chtěl nepochybně záměrně navenek vytvořit zdání, že splňuje všechny

zákonné podmínky pro to, aby mohl být účastníkem silničního provozu, a že vozidlo, které vlastnil a užíval v rámci silničního provozu, splňuje všechny zákonné podmínky pro to, aby mohlo být provozováno na pozemních komunikacích, čímž nepochybně sledoval to, aby mohl řídit toto motorové vozidlo v rámci silničního provozu, aniž by splňoval všechny zákonné podmínky. Za splnění zákonných podmínek nelze považovat jen existenci platného řidičského oprávnění, ale i dodržení zákonných podmínek týkající se možnosti užívání konkrétního vozidla v silničním provozu, neboť stanovení těchto zákonných podmínek sleduje zajištění bezpečnosti osob a majetku v dopravě. Protože obviněný svým jednáním dal najevo, že není ochoten dodržovat tyto zákonné podmínky, a respektovat tak požadavek bezpečnosti osob a majetku v silničním provozu, je na místě uložení uvedeného trestu zákazu činnosti.

17. K další námitce obviněného, že byl za provozování vozidla bez platného osvědčení o technické kontrole postižen dvakrát, a že tedy došlo k porušení zásady ne bis in idem, lze uvést následující. Především je třeba uvést, že uplatněnou argumentaci pod zvolený dovolací důvod podřadit nelze. Přes jistou stručnost uplatněných námitek lze dovodit, že obviněný uplatňuje dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. ve vztahu k § 11 odst. 1 písm. k) tr. ř. Jedná se o vadu obsahu podaného dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., avšak z obsahu podaného dovolání, byť přes jistou stručnost zvolené argumentace je zřejmé, jakou vadu rozhodnutí soudů nižších stupňů vytýká. Z pohledu judikatury Ústavního soudu, ale i Nejvyššího soudu se tedy jedná o nepodstatnou vadu, kdy uvedený nedostatek nelze posuzovat formalisticky, a proto lze uvedenou námitku akceptovat jako právně relevantní (blíže viz nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. [I. ÚS 17/05](#), publikovaný pod č. 95/2006 Sb. nález Ústavního soudu, obdobně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2014, sp. zn. III. 3749/13, obdobně rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. [6 Tdo 1105/2015](#)).

18. Přesto je možno uzavřít, že uplatněná námitka je zjevně neopodstatněná. Ve věci vedené správním úřadem, konkrétně Městským úřadem Ž., byl totiž obviněný postižen za provozování vozidla bez platného osvědčení o technické kontrole, ve kterém bylo spatřováno spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích v platném znění. Zásada ne bis in idem – tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin – je na ústavní úrovni zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“), podle nějž „nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu“. Ačkoliv uvedená ustanovení hovoří pouze o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech, jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163).

19. Námitka dovolatele, že již byl za své jednání potrestán, a je tedy trestán dvakrát, by mohla být důvodná pouze tehdy, pokud by toto dvojí potrestání bylo porušením zásady ne bis in idem, tedy dvojí potrestání za tentýž čin, což by nastalo pouze za předpokladu totožnosti skutku (v takovém případě by se ovšem nejednalo o otázku přiměřenosti sankce, ale samotné deliktivní odpovědnosti). Jak dovodila trestněprávní judikatura i teorie, totožnost skutku je zachována za předpokladu, jestliže: a) je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, b) je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, c) jednání nebo následek (nebo obojí) jsou v případech uvedených pod písm. a) a b) alespoň částečně shodné, shoda ovšem musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu; podstatnými z tohoto hlediska nejsou ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád. Komentář. II. díl., 5. vydání. Praha: C. H. Beck 2005, s. 1682). O totožnosti skutku rozhodují jen

okolnosti a závěry skutkové, nikoliv právní.

20. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že v dané věci nebyla dána totožnost skutku, pro který byl obviněný postižen v rámci přestupkového řízení a v trestním řízení. Ve věci vedené ve správním řízení totiž obviněný byl postižen za provozování předmětného vozidla bez platného osvědčení o technické kontrole dne 3. 2. 2017, ovšem v nyní projednávané věci je podstatou skutku předložení pozměněného technického průkazu Policii ČR v rámci šetření dopravní nehody dne 30. 3. 2017. Ve věci není dána ani totožnost jednání, ani totožnost následku, a to ani částečná, když se jedná o zcela odlišné skutky. Navíc objektem ochrany v případě předmětného správního přestupku je bezpečnost osob a majetku v silničním provozu a v případě přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku je objektem tohoto trestného činu zájem na řádném a zákonném chodu státního aparátu a důvěra v pravost a pravdivost veřejných listin. V dané souvislosti je třeba podotknout, že rozhodnutí vydané v přestupkovém řízení nenabývalo právní moci, když rozhodnutí Městského úřadu v Ž., odboru dopravy, ze dne 14. 2. 2018, sp. zn. OD/9093/2017/KI, bylo rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 2. 8. 2018, sp. zn. S-JMK 96097/2018/OD/Ša, zrušeno a věc byla vrácena nalézacímu správnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí. I z tohoto pohledu je námitka obviněného zcela bezpředmětná.

21. Vzhledem ke shora uvedeným závěrům lze uvést, že dovolání obviněného bylo podáno z jiných důvodů, než jsou uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a jednak z důvodů, které lze podřadit pod dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. e), h) tr. ř., kdy ovšem uplatněné námitky jsou zjevně neopodstatněné.